

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222200915
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:2222200915.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a členov senátu JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Mareka Anovčina, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/X, XXX XX D., právne zastúpeného: Dentons Europe CS LLP, konajúca prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Bottova 2A, 811 09 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 861 391, proti žalovanej: Slovenská republika - zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava 1, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. mája 2025, č. k. 28C/43/2022-397, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej už len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 06.12.2021 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,36 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal na zistený skutkový stav, keď medzi stranami sporu bolo nesporné, že žalobca sa žiadosťou doručenou žalovanej dňa 13.06.2021 domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku uznesenia Krajského riaditeľstva PZ ČVS:KRP-3/1-VYS-TN-2019 zo dňa 09.04.2019, voči ktorému bola sťažnosť žalobcu zamietnutá a následne bolo trestné stíhanie žalobcu uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, sp. zn. 2Pv 382/18/2021-92 zo dňa 16.02.2021, právoplatným dňa 19.02.2021, zastavené z dôvodu, že skutky kladené mu za vinu nie sú trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Žalovaná listom zo dňa 06.12.2021 oznámila žalobcovi, že jeho nárok ani čiastočne neodškodní. Podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku je čo do obsahu zhodná s podanou žalobou a žalobca tak splnil podmienky vyžadované v ust. §§ 5, 6, 15 ods. 1, 16 ods. 1 a 17 ods. 5 zák. č. 514/2003 Z. z..

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, sa judikatúrou súdov považuje za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V zmysle § 17 ods. 2 tohto zákona sa súd ďalej zaoberal tým, či v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadostučiniením

pre žalobcu alebo ujmu, ktorú utrpel žalobca, nie je možné dobre uspokojiť inak, ako priznaním nemajetkovej ujmy a dospel k záveru, že s prihliadnutím na okolnosti trestného stíhania a dĺžku trestného stíhania žalobcu, nie je samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadostučinením a je potrebné priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v sume 31.150,- eur s prísľušenstvom, pričom argumentoval tým, že nemajetkovú ujmu utrpel v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím v rodinnom, pracovnom a občianskom živote. Ujmu v jednotlivých oblastiach života súd posudzoval podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. a prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k ujme došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a pracovnom živote, ako i v spoločenskom uplatnení. Poukázal na to, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného a na to, že už len samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Zároveň zdôraznil, že na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukážu ich predpoklady ako mylné a nesprávne. Ak má byť jednotlivец povinný sa takýmto úkonom podrobiť, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia.

4. Trestné stíhanie žalobcu súd vyhodnotil ako neoprávnený zásah do jeho života, ktorý vytvoril negatívny obraz spoločnosti o žalobcovi, vyvolal u neho ujmu na osobnostných právach, a to znížením jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ktorú ujmu by ako závažnú pociťoval každý jednotlivец na jeho mieste. Trestné konanie bolo vo vzťahu k žalobcovi vedené 682 dní, t. j. 1 rok 10 mesiacov a 1 týždeň, a to od 09.04.2019 do 19.02.2021. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že nezákonné trestné stíhanie trvalo 799 dní, a to od 15. mája 2018 do 19. septembra 2018 a následne od 9. apríla 2019 do 16. februára 2021, a to z dôvodu, že právnym titulom náhrady škody, ako uviedol i sám žalobca v žiadosti o odškodnenie a v žalobe, je uznesenie Krajského riaditeľstva PZ ČVS: KRP - 3/1 – VYS-TN - 2019 zo dňa 09.04.2019 o začatí trestného stíhania žalobcu, a preto súd obdobie nezákonného trestného stíhania počítal od tohto dňa. V prejednávanej veci súd nezistil, že by si žalobca trestné stíhanie zavinil sám, a preto by mu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody nevzniklo, žalobca bol obvinený za šírenie informácií o korupčnej činnosti a trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu, že daný skutok nevykazoval znaky trestného činu, pričom žalobca počas celého priebehu trestného stíhania sa bránil a spáchanie skutku popieral. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že do života žalobcu došlo k zásahom, ktoré boli dôsledkom predmetného nezákonného rozhodnutia, zásahy trvali dlhšie časové obdobie v príčinnej a časovej súvislosti i s ďalšími trestnými konaniami vedenými proti žalobcovi, keď prvé obvinenie mu bolo vznesené už v roku 2006 a následne pribúdali ďalšie nezákonné obvinenia, pre nezákonnosť ktorých sa žalobca domáha náhrady škody v iných súdnych sporoch (napr. sp. zn. 21C/27/2021, 17C/1/2023, 20C/1/2024) a dané obdobie trvalo až do roku 2021. Súd preto posudzoval negatívne zásahy trestného stíhania do života žalobcu aj v sumare celkového trestného stíhania žalobcu trvajúceho 15 rokov, keď predmetné - v poradí štvrté vznesenie obvinenia voči žalobcovi, tiež prispelo k negatívnym zásahom do jeho života. Z výsluchu žalobcu mal súd za preukázané jeho neustále pociťovanie strachu počas trestného stíhania, obavy z toho, čo ďalšie bude proti nemu vyfabrikované, čím bol psychicky likvidovaný. Žalobca bol predbežne zadržaný na 24 hodín, pretrvával u neho strach, že bude väzobne stíhaný, pričom sa mu vracali zlé spomienky na predošlé väzobné stíhanie v inej veci. Tiež manželka žalobcu potvrdila, že vzatie žalobcu do cely predbežného zadržania v roku 2019 vnieslo do ich života obrovskú traumu, nakoľko už poznali situáciu z predošlého väzobného stíhania a mali strach, že žalobca bude všetko opätovne prežívať. Potvrdila, že pre žalobcu to bolo ponižujúce, deprimujúce, trpel nespavosťou a bol frustrovaný. Začal mať aj psychické problémy a odpadával, následkom čoho mu v roku 2019 bola diagnostikovaná tetánia a posttraumatické ochorenie, na ktoré sa lieči dodnes. V dôsledku opätovného trestného stíhania došlo u žalobcu k zhoršeniu psychického stavu a celkového zdravotného stavu, trestné stíhanie malo dopad aj na jeho súkromný život, a to na vzťah s manželkou, s dcérou a tiež so synom a so súrodencami, čo potvrdili vo svojej svedeckej výpovedi nielen manželka žalobcu, ale aj jeho dcéra, syn a sestra. Manželka žalobcu v záujme ochrany detí opustila spoločnú domácnosť, bývala u svojho otca v Púchove, kde sa skrývala a bála sa chodiť na verejnosť. Sestra žalobcu potvrdila, že vzťah žalobcu s ďalšími súrodencami sa narušil, keď boli po medializácii opätovne obťažovaní neprijemnými otázkami, čo vyústilo až do úplnej straty kontaktu medzi žalobcom a dvoma súrodencami. Deti žalobcu potvrdili, že otec nemal čas sa im venovať, nemali žiadny spoločenský život, pri rodinných stretnutiach riešili len jeho trestné stíhanie. Súd zohľadnil i to, že medializácia trestného stíhania umocnila nemajetkovú ujmu žalobcu, keď následok v podobe poškodenia jeho dobrého mena celoštátnou medializáciou bol

v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu. Negatívne dopady trestného stíhania sa objavili aj v podnikaní žalobcu, keď opakované trestné stíhanie poškodilo jeho povesť a meno v podnikateľskej sfére, došlo i k určitej strate zisku, avšak na druhej strane nemalo za následok ukončenie podnikateľskej činnosti žalobcu.

5. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca preukázal vznik nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s predmetným trestným stíhaním a splnil podmienky na priznanie nároku zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to: nezákonné rozhodnutie, existencia škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a existenciou škody. Zároveň preukázal negatívny zásah a dopad predmetného trestného stíhania na život, dôstojnosť, integritu a osobnosť žalobcu, zhoršenie nepriaznivého psychického stavu žalobcu spôsobeného opätovným prežívaním strachu o osobnú slobodu, zvýšenú úzkosť, a s tým spojený dopad na spoločenský a rodinný život žalobcu. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy súd okrem zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. zohľadnil tiež povahu trestnej veci, druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené, hrozbu a potencionálny rozsah trestného postihu (až na 5 rokov), od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty žalobcu, ale tiež skutočnosť, že žalobca bol stíhaný na slobode, vo veci nebola podaná obžaloba a žalobca sa nemusel zúčastňovať súdnych pojednávaní. Zohľadnil tiež okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia, dĺžku konania a dôvod zastavenia trestného stíhania. Súd poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, ale tiež aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesť a výška náhrady musí zohľadňovať aj výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti. Porovnal tiež náhradu nemajetkovej ujmy priznanú v iných veciach z titulu nezákonného rozhodnutia, keď vznesené obvinenie sa nepotvrdilo a obvinený bol spod obžaloby oslobodený. Po zohľadnení uvedeného súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnená nemajetková ujma je neprimeraná a nemôže obstať, navyiac, ak žalobca aj žalobami v ďalších súdnych sporoch si uplatňuje porovnateľnú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur, pričom nemožno porovnávať predmetné trestné stíhanie s iným stíhaním trvajúcim 15 rokov a s väzbou. Súd zdôraznil, že nemajetková ujma má byť spravodlivým, rozumným a primeraným odškodnením následkov, a preto žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovel len čiastočne. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur, ktorá suma sa javí ako primeraná, spravodlivá náhrada za ujmu spôsobenú žalobcovi predmetným vedením trestného stíhania, pričom uvedená suma sa nevymyká z bežnej rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach.

6. Súd prvej inštancie k judikátom, na ktoré poukazovali obe sporové strany uviedol, že mu je zrejmé, že v danej oblasti sú súdmi priznávané rôzne výšky náhrad nemajetkovej ujmy. Takýto stav je pochopiteľný a súvisí s jedinečnosťou každého prípadu a tiež od osobného nastavenia konkrétnych sudcov, ktorí v konaniach rozhodujú. Priznané odškodnenie však musí zodpovedať predstavám o spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste.

7. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal i uplatnený nárok na úroky z omeškania z prisúdenej sumy, a to s poukazom na § 16 ods. 4 zák. č. 504/2003 Z. z. od 06.12.2021, t. j. odo dňa, kedy bolo žalobcovi oznámené definitívne stanovisko žalovanej, že jeho nárok neuspokojí, vo výške 5 % ročne z prisúdenej istiny na základe § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, s poukazom na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7Cdo/339/2021 zo dňa 31.01.2022, keď za základ požadovanej výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy považoval výšku prisúdeného plnenia, t. j. 5.000,- eur, ku ktorej sume pripočítal výšku nároku uplatňovanú žalobcom na náhradu škody v sume 3.107,- eur, v ktorej časti bola žaloba právoplatne zamietnutá. Úspech žalobcu tak predstavoval 61,68 %, jeho neúspech 38,32 %, čo vo výsledku predstavuje čistý úspech žalobcu v konaní v rozsahu 23,36 %, v ktorom rozsahu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obe strany sporu, keď žalobca namietal priznanie nízkej náhrady nemajetkovej ujmy, t. j. nesúhlasil s tým, že súd vo zvyšku jeho žalobu zamietol a žalovaná namietala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

10. Žalobca sa podaným odvolaním domáhal zmeny rozsudku súdu prvej inštancie tak, že súd mu prizná náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 31.150,- eur s 5 %-tným úrokom z omeškania od 06.12.2021 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 81,86 % a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, a to z dôvodu, že súd zotrval na formalistickom posúdení žalobcovho nároku, ako nároku z titulu nezákonného rozhodnutia, za ktoré nesprávne označuje druhé uznesenie o vznesení obvinenia (uznesenie zo dňa 09.04.2019). Žalobca opakuje, že právnym titulom náhrady škody je nezákonné trestné stíhanie, nie individuálne nezákonné rozhodnutie. I keď pri odškodňovaní nezákonného trestného stíhania sa analogicky vychádza z úpravy nezákonného rozhodnutia, neznamená to, že súdy majú nezákonné trestné stíhanie „okliesniť“ len na jedno rozhodnutie, ktoré posúdia ako nezákonné. Keďže zák. č. 514/2003 Z. z. nepozná samostatný nárok z titulu nezákonného trestného stíhania, v prípade nezákonného trestného stíhania žalobcu sa ponúkali 2 rozhodnutia, ktoré bolo možné označiť za nezákonné, a to 1/ uznesenie o vznesení obvinenia (poznámka odv. súdu: zo dňa 15.05.2018, i keď žalobca v odvolaní v bode 17. nesprávne uvádza začatie trestného stíhania dňa 12. apríla 2018) a 2/ uznesenie o vznesení obvinenia (zo dňa 09.04.2019). Medzi týmito uzneseniami nebolo trestné stíhanie nikdy zastavené. Striktné trvanie na tom, že nároky na náhradu škody spôsobené 1/ uznesením o vznesení obvinenia a 2/ uznesením o vznesení obvinenia, treba rozdeliť a uplatňovať v samostatných konaniach, je podľa žalobcu príliš formalistické. Dôsledkom prílišného formalizmu je potom faktické vyprázdňovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 3 Ústavy, podľa ktorého je nevyhnutné kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné namietat. Nedôslednosť zákonodarcu, ktorý v zákone neustanovil konkrétny postup uplatňovania nároku z nezákonného trestného stíhania a následný formalistický prístup súdu k výkladu zákona, nemôžu byť pričítané na ujmu žalobcovi, u ktorého tak dôjde k zúženiu jeho nároku. Súd nesprávne posúdil dĺžku trestného stíhania žalobcu, ktoré netrvalo 682 dní, ako uviedol v odôvodnení rozsudku, ale v skutočnosti trvalo spolu 799 dní, a to od 15.05.2018 do 19.09.2018 a potom od 09.04.2019 do 16.02.2021. Súd prvej inštancie ďalej nesprávne posúdil okolnosti určujúce výšku náhrady nemajetkovej ujmy a výšku náhrady nemajetkovej ujmy samotnej tým, že nesprávne zohľadnil dopady nezákonného trestného stíhania na súkromný život žalobcu. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu, že nenastal hlboký rozvrat v jeho vzťahu s manželkou, keďže aj v súčasnosti sú stále manželmi, poukázal na to, že počas nezákonného trestného stíhania už po niekoľkokrát zažíval mimoriadne zhoršenie vzťahu s manželkou, čo sa prejavilo jej opúšťaním spoločnej domácnosti s deťmi a neustálymi konfliktami. Súd nesprávne tiež vyhodnotil negatívne vnímanie žalobcu zo strany jeho rodinných príslušníkov, a to s poukazom na princíp prezumpcie nevinu. Podľa žalobcu sa nedá objektívne očakávať, že bežný občan bude vo svojich súkromných vzťahoch aplikovať absolútnu prezumpciu nevinu. Žalobca tiež poukázal na silnú medializáciu jeho prípadu, keď následne v rovnakom rozsahu spoločnosť nebola informovaná o skončení jeho trestného stíhania nevinou, resp. oslobodením, čo má potom zásadný vplyv na očistenie mena obvinenej osoby. Žalobca má za to, že negatívne následky trestného stíhania v jeho súkromnom živote (vrátane vnímania jeho osoby, napriek princípu prezumpcie nevinu) by mali byť zohľadnené pri výpočte náhrady nemajetkovej ujmy. Opačný záver prvostupňového súdu teda predstavuje nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

11. Žalobca tiež nesúhlasil s hodnotením dopadu nezákonného trestného stíhania na jeho podnikateľský život. Namietal, že súd nezohľadnil, že po začatí nezákonného trestného stíhania opäť, už po niekoľkokrát, si musel vybudovať svoje dobré meno a dobrú povesť v podnikateľských kruhoch, v ktorých bol považovaný za zločincina a mafiána. Toto je rozhodne možné považovať za následok obdobne závažný tomu, ako keby musel úplne s podnikaním prestať.

12. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne nezohľadnil nevhodné správanie orgánov činných v trestnom konaní k nemu počas trestného stíhania, keď z dôkazov, ktoré predložil, podľa neho vyplýva, že postup orgánov činných v trestnom konaní nebol plne v súlade s Trestným poriadkom. Súd podľa jeho názoru, pri správnom hodnotení dôkazov, mal dospieť k tomu, že určitý stupeň nepriateľského alebo inak neštandardného správania voči žalobcovi, bol zo strany orgánov činných v trestnom konaní prítomný a túto skutočnosť mal zohľadniť pri hodnotení rozsahu a primeranej náhrady nemajetkovej ujmy.

13. Žalobca ďalej namietal výšku náhrady nemajetkovej ujmy a dal do pozornosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 6Co 392/2007 a sp. zn. 5Co 27/2020, v ktorých konaniach bola priznaná

náhrada nemajetkovej ujmy za uverejnený nepravdivý článok v dennej tlači, a to vo výške 33.193,92 eur a vo výške 16.596,95 eur. V porovnaní s týmito rozhodnutiami, jemu bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur za takmer 3 roky trvajúce, široko medializované nezákonné trestné stíhanie, s mimoriadne negatívnymi dopadmi na všetky aspekty jeho života, čo je jednoznačne neprimerane málo v porovnaní s vyššie uvedenými sumami priznanými za jednorazový nepravdivý článok v novinách. Žalobca tiež nesúhlasil s tým, že súd prvej inštancie neprimeranosť ujmy uplatnenej v žalobe videl aj v tom, že podobnú sumu si žalobca uplatňuje aj v iných konaniach, pričom nemožno porovnávať predmetné trestné stíhanie s trestným stíhaním, ktoré trvalo 15 rokov. Žalobca poukázal na limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pre ktorú si v iných konaniach nemôže uplatniť vyššiu sumu, a ktorá nemôže byť vykladaná v jeho neprospech. Podľa jeho názoru nie je možné ani stotožňovať náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. s odškodnením obetí trestných činov podľa zák. č. 274/2017 Z. z. Žalobca ďalej namietal, že súd pri určovaní výšky náhrady zohľadňoval minimálnu mzdu platnú v roku 2019, keď podľa jeho názoru mal zohľadniť minimálnu mzdu platnú v roku 2021, keďže vtedy vyšla nezákonnosť trestného stíhania najavo zastavením trestného stíhania. Pokiaľ súd poukazoval príkladmo na rozhodnutia, v ktorých bola priznaná obdobná výška náhrady nemajetkovej ujmy, namietal, že súd vychádzal len z mechanického porovnania a nezohľadnil skutočnosti, ktoré majú vplyv na výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ako napr. dĺžka trestného stíhania a dal do pozornosti iné rozhodnutie odvolacieho súdu – sp. zn. 24Co/79/2021, na základe ktorého bola priznaná nemajetková ujma približne 15,- eur za 1 deň nevázobného trestného stíhania, tiež rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C /37/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5 Co/5/2023, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy synovi žalobcu za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v sume 2.500,- eur, keď trestné stíhanie trvalo približne 4 mesiace, čo predstavuje sumu približne 21,- eur za 1 deň trestného stíhania. Žalobca má za to, že práve rozhodnutie vo veci jeho syna je právne a skutkovo porovnateľné s predmetným sporom.

14. Žalobca v odvolaní opätovne poukázal na následky jeho nezákonného trestného stíhania a dôvody, pre ktoré v jeho prípade je namieste priznanie vyššej náhrady nemajetkovej ujmy, ako rozhodol súd prvej inštancie a žiadal, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel a priznal uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy.

15. Žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietala, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP) a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a náhradu trov konania neprizná, prípadne, aby tento rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní namietala nesprávne vyhodnotenie zhoršenia psychického stavu žalobcu, keď väčšina predložených lekárskejších správ je z obdobia pred vydaním rozhodnutia o vznesení obvinenia zo dňa 9. apríla 2019, a preto je toho názoru, že v nich popisovaný nepriaznivý psychický stav žalobcu nie je v príčinnej súvislosti s týmto uznesením a tento stav bol spôsobený inými predchádzajúcimi trestnými stíhaniami, ktoré nie sú predmetom tohto konania. Naopak, zo správy z psychologického vyšetrenia zo dňa 2. októbra 2019, teda v čase prebiehajúceho trestného stíhania začatého uznesením o vznesení obvinenia, z ktorého odškodnenia sa žalobca domáha v tomto konaní vyplýva, že žalobca sa má lepšie, i keď trvá jeho depresívna nálada, ale už sa vie aj usmiať. S uvedenými dôkazmi sa súd dostatočne nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, rovnako ako s výpoveďou manželky žalobcu, ktorá na pojednávaní uviedla, že od žalobcu sa s maloletou dcérou odsťahovala 2-krát, a to v roku 2014 a v roku 2018, čo je pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 9. apríla 2019. I v tomto prípade, teda podľa názoru žalovanej, k zhoršeniu manželského vzťahu a k odsťahovaniu manželky nedošlo v príčinnej súvislosti s rozhodnutím, na základe ktorého si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy. Napriek uvedenému považoval prvostupňový súd zhoršenie vzťahu s manželkou za preukázané. Žalovaná poukázala tiež na to, že k zhoršeniu podnikateľskej dôveryhodnosti žalobcu na pojednávaní konanom vo veci, sp. zn. 21C/27/2021 žalobca uviedol, že v súvislosti s inými trestnými stíhaniami dochádzalo ku rušeniu akcií v jeho podniku, pričom situácia sa stabilizovala až v roku 2018. Z toho dôvodu považuje žalovaná tvrdenie žalobcu, že stratil podnikateľskú dôveryhodnosť v súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 9. apríla 2019, za účelové. Podľa žalovanej, nemajetková ujma, ktorej náhradu žalobca žiada, vznikla v príčinnej súvislosti s inými trestnými stíhaniami realizovanými pred rokom 2019, a teda nie v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním začatým uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 09.04.2019 a z toho dôvodu považuje za dostatočné odškodnenie konštatovanie porušenia práv žalobcu.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalovanej a uviedol, že nepopiera, že už pred začatím nezákonného trestného stíhania bolo jeho psychické zdravie poznačené predchádzajúcimi trestnými stíhaniami, čo však neznamená, že toto nezákonné trestné stíhanie nespôsobilo opätovnú ujmu na jeho psychickom zdraví, respektíve prehĺbilo a umocnilo ujmu, ktorá už existovala. Poukázal na to, že po opätovnom nezákonnom trestnom stíhaní sa jeho psychický stav zhoršil natoľko, že musel znovu začať pravidelne navštevovať psychiatra, čo vyplýva z predložených lekárskejších správ. Skutočnosť, že uviedol psychologičke, že sa už dokáže aj usmiať, v žiadnom prípade neznamená, že nezákonné trestné stíhanie nemalo negatívny vplyv na jeho psychický stav a už vôbec neznamená, že jeho psychický stav sa v tomto období zlepšil. Psychická ujma žalobcu nespočíva výlučne iba v diagnostikovaných psychických poruchách žalobcu, ale tiež v tom, čo prežíval v dôsledku nezákonného trestného stíhania, aké ďalšie psychicky náročné situácie v podobe dlhodobého stresu, nespavosti, problémov s príjmom potravy, úzkostných stavov, sociálnej izolácie a pod. zažíval. Vzhľadom k uvedenému, námietky žalovanej sú nedôvodné a súd správne zistil skutkový stav, keď konštatoval, že nezákonné trestné stíhanie spôsobilo žalobcovi psychickú ujmu. K námietkam žalovanej o nesprávnom vyhodnotení zhoršenia rodinných vzťahov žalobcu poukázal na výpovede svedkov, z ktorých vyplynulo, že manželka žalobcu spolu s dcérou a rovnako aj syn žalobcu opúšťali spoločnú domácnosť opakovane v rokoch 2018, 2019 a 2020. Zhoršenie rodinných vzťahov nebolo spôsobené len opúšťaním spoločnej domácnosti, ale z výpovede syna žalobcu je zrejmé, že manželka žalobcu mala pripravený aj návrh na rozvod, pretože chcela ochrániť svoje deti. Tiež dcéra žalobcov chodila spať do ich manželskej postele v obave o opätovné zadržanie žalobcu. Z výpovede sestry žalobcu vyplynulo, že žalobca mal aj konflikty so súrodencami, ktoré vyústili až do úplnej straty kontaktu s dvoma súrodencami. Rodinný život žalobcu bol negatívne ovplyvnený aj tým, že rodina pri akomkoľvek stretnutí nerozprávala o bežných veciach spojených so životom, ale riešili dookola len nezákonné trestné stíhanie, žalobca sa nemohol dostatočne venovať manželke a deťom, keďže bol úplne pohltý trestným stíhaním a svojou obhajobou. Žalobcu mimoriadne trápilo, že v dôsledku nezákonného trestného stíhania nemohol byť pre rodinu takým manželom a otcom, akým chcel byť a akého by si zaslúžili. Pokiaľ sa týka podnikateľského života, žalobca poukázal na to, že i keď v inom konaní uviedol, že situácia v jeho podnikaní sa stabilizovala v roku 2018, neznamená to, že táto situácia sa nemohla opätovne zhoršiť v nasledujúcom období po začatí nezákonného trestného stíhania. Po opätovnom obvinení žalobcu došlo znova k poklesu záujmu o jeho podnik Fatima v Trenčíne, verejnosť znova nechcela byť s týmto podnikom spájaná a klienti rušili už dohodnuté akcie. Pracovný život žalobcu trpel aj v dôsledku nedostatku času na rozvoj ďalšieho podnikania a venovania sa podnikateľským aktivitám, keďže žalobca bol vyťažovaný svojou obranou v nezákonnom trestnom stíhaní. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaná v odvolaní namietala len nesprávne zistenie skutkového stavu a neuviedla ako odvolací dôvod nesprávne právne posúdenie vecí, a preto pokiaľ tvrdila, že primeraným zadosťučinením má byť len konštatovanie porušenia práva, nemohol by odvolaniu súd v tejto časti vyhovieť s poukazom na § 380 ods. 1 CSP. Z uvedených dôvodov žalobca považoval odvolanie žalovanej za nedôvodné.

17. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa s odvolaním žalobcu nestotožňuje a zotrváva na svojom názore, že nemajetková ujma žalobcovi vznikla predovšetkým s trestnými stíhaniami prebiehajúcimi pred rokom 2019, zotrvala na svojom odvolaní a dôvodoch odvolania.

18. Žalobca v následnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrval na svojej argumentácii v odvolaní s tým, že žalovaná vo vyjadrení nepredložila žiadne tvrdenia, ktorými by vyvrátila jeho argumenty v odvolaní.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa, a že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 379 a § 380 CSP a zistil, že súd prvej inštancie sa riadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie podľa jeho pokynov a na základe výsledkov doplneného dokazovania vo veci opätovne rozhodol. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku a postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie jeho správnosti dodáva:

20. Ako už uviedol odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí v danej veci, predmetom súdneho konania je nárok žalobcu na odškodnenie podľa zák. č. 514/2003 Z. z., keď žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia skutočnej škody vzniknutej trovami obhajoby v trestnom konaní vo výške 3.107,- eur a zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 31.150,- eur s prísl. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 21. augusta 2024 pod sp. zn. 11Co/25/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 28. septembra 2023, č. k. 28C/43/2022 - 247 v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby o zaplatenie škody vo výške 3.107,- eur titulom trov obhajoby a vo zvyšnej časti, týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že súd prvej inštancie správne nárok žalobcu posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a žalovaná je zodpovedná v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) za škodu vzniknutú žalobcovi ako poškodenému v dôsledku nezákonného trestného stíhania žalobcu, keď nezákonným rozhodnutím, ktorým začalo trestné stíhanie žalobcu, je uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne, odbor kriminálnej polície, ČVS: KRP - 3/1 - VYS - TN - 2019 zo dňa 09.04.2019. Žalobca preukázal splnenie podmienok na priznanie náhrady škody od štátu podľa vyššie uvedeného zákona, keďže podal proti uvedenému uzneseniu sťažnosť, ktorá bola zamietnutá a následne bolo trestné stíhanie proti nemu zastavené uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda zo dňa 16.02.2021. Zároveň preukázal, že žalovanú požiadal o odškodnenie jeho nároku, pričom žalovaná mu listom zo dňa 06.12.2021 oznámila, že jeho nárok neuspokojí ani čiastočne. Odvolací súd sa v rozhodnutí zaoberal i odvolacím dôvodom žalobcu (totožným s dôvodom uvedeným v odvolaní proti napadnutému rozsudku), že súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobcu príliš formalisticky, keď za začatie trestného stíhania z nezákonnosti ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok, považoval uznesenie vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania zo dňa 09.04.2019 a nie predchádzajúce uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 15.05.2018, ktoré bolo po podaní sťažnosti žalobcu zrušené pre jeho nezákonnosť. Odvolací súd dospel k záveru, na ktorom v plnom rozsahu zotrváva, že súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobcu v súlade so zák. č. 514/2003 Z. z. a s jeho účelom a správne za rozhodujúce pre nárok na odškodnenie žalobcu považoval rozhodnutie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne zo dňa 09.04.2019, ktorým bolo začaté trestné stíhanie žalobcu vo veci, keď trestné stíhanie bolo následne zastavené uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda zo dňa 16.02.2021. Žalobca sám v podanej žalobe uviedol, že žalobou si uplatňuje škodu spôsobenú výlučne 2/ uznesením o vznesení obvinenia (str. 8 bod 29. žaloby), teda uznesením zo dňa 09.04.2019. Pokiaľ mu vznikla škoda i uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 15.05.2018, ktoré bolo tiež zrušené pre jeho nezákonnosť v inom konaní, mal žalobca právo domáhať sa náhrady škody voči štátu i na základe tohto nezákonného rozhodnutia.

21. Odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí zároveň dospel k zhodnému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že žalobca preukázal vznik nemajetkovej ujmy, čo vyplývalo najmä z jeho výsluchu ako poškodenej osoby a nepreskúmateľná bola len priznaná výška nemajetkovej ujmy, keď súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil právo účastníkov na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Predmetom konania na súde prvej inštancie tak ostala už len náhrada nemajetkovej ujmy a s tým spojené rozhodnutie o trovách konania.

22. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní doplnil dokazovanie výsluchom svedkov - sestry žalobcu, jeho manželky a detí, výsluchom C. B. E. F., tiež opätovným výsluchom žalobcu a oboznámením sa s ďalšími lekáorskými správami o zdravotnom stave žalobcu a na základe doplneného dokazovania opätovne posúdil negatívne zásahy do osobného, rodinného, spoločenského a profesijného života žalobcu, vyvolané nezákonným trestným stíhaním od 09.04.2019 do 16.02.2021. Zároveň sa súd prvej inštancie oboznámil i so spismi tamojšieho súdu v iných veciach, v ktorých sa žalobca tiež domáha odškodnenia od štátu z dôvodu vznesenia viacerých iných obvinení, keď bol nezákonne trestne stíhaný už od roku 2000 a poukázal tiež na judikatúru súdov v obdobných veciach.

23. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, keď na základe doplneného dokazovania vyslovil, že žalobca preukázal dopad trestného stíhania na jeho osobný, rodinný i pracovný život. Z výpovede žalobcu bolo jednoznačne preukázané, že začatie ďalšieho trestného stíhania ho vystavilo nadmernému stresu, emocionálnej záťaži, strachu o obmedzenie jeho osobnej slobody, čo malo negatívny dopad nielen na jeho zdravotný stav v podobe opätovného zhoršenia zdravotného stavu, ale tiež malo negatívny dopad na jeho súkromný a rodinný život vo vzťahoch k manželke, deťom a súrodencom, čo potvrdili rodinní príslušníci žalobcu vo svojich výpovediach. Spoločenský život žalobcu

a jeho najbližšej rodiny prestal prakticky existovať, v dôsledku celoštátnej medializácie jeho trestného stíhania bol blízkym okolím, ale i širokou verejnosťou negatívne vnímaný a čelil nepríjemnej pozornosti nielen on, ale i celá jeho rodina. Opakované trestné stíhanie žalobcu sa v dôsledku medializácie jeho osoby muselo odzrkadliť i v pracovnom živote žalobcu, keď medializované informácie sa šírili aj v podnikateľskej sfére a sťažovali podnikanie žalobcu.

24. Súd prvej inštancie správne pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzal nielen zo zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., ale prihliadol tiež na druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené, zohľadnil hrozbu a potencionalný rozsah trestného postihu, okolností, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia, dĺžku konania a dôvod zastavenia trestného stíhania. Správne tiež prihliadol na to, že v danom prípade sa voči žalobcovi nevedelo len jedno trestné stíhanie a že žalobca si na súde uplatňuje aj v iných konaniach náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Sám žalobca už v podanej žalobe uviedol, že bol trestne stíhaný aj v ďalších obdobných trestných veciach, týkajúcich sa poukazovania na korupčnú činnosť viacerých osôb, a to už od roku 2015. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy je zo potrebné zohľadniť i negatívne dopady viacerých nezákonných trestných konaní vedených proti žalobcovi, ktoré sú v konečnom dôsledku uzavreté ako nezákonné, ktoré sa časovo prelínali s obdobím nezákonného stíhania v danej veci. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 29. júna 2021, č. k. I. ÚS 273/2021, v ktorom Ústavný súd dospel k záveru, že je potrebné so zreteľom na okolnosti toho-ktorého prípadu zohľadniť v rámci rozhodovania o rozsahu (výške) náhrady nemajetkovej ujmy i predchádzajúce právoplatné odsúdenie dotknutej osoby.

25. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v časti priznanej výšky nemajetkovej ujmy náležite odôvodnil, pričom vychádzal zo zisteného skutkového stavu a zohľadnil okolnosti daného prípadu. Pokiaľ obe strany poukazovali na iné rozhodnutia súdov v obdobných veciach, odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 111/2023 zo dňa 27.06.2024, v ktorom dovolací súd vyslovil názor, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov a iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva.

26. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie náležite vypořiadal s námietkami strán sporu v konaní a svoju úvahu o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy logicky odôvodnil. Jeho rozhodnutie napadol odvolaním žalobca z dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP a žalovaný z dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

27. Podstata odvolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

28. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. Žalovaná nesprávne zistený skutkový stav v prejednávanej veci videla v právnom závere súdu prvej inštancie, že nezákonné trestné stíhanie malo negatívny dopad na osobný, rodinný a pracovný život žalobcu a pre odškodnenie následkov nie je postačujúce len konštatovanie nezákonnosti trestného stíhania, ale pre spravodlivé odškodnenie žalobcu je potrebné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peňažnom plnení. Odvolací súd sa s právnym názorom žalovanej, že pre odškodnenie žalobcu je postačujúce konštatovanie nezákonnosti trestného stíhania a následky, ktoré žalobca preukazoval v konaní, nie sú v príčinnej súvislosti s predmetným trestným stíhaním, nestotožnil, nakoľko nezákonné

trestné stíhanie žalobcu trvalo pomerne dlhú dobu (takmer dva roky), počas ktorej bol žalobca vystavený nadmernému stresu a psychickej záťaži, čo sa prejavilo najmä v jeho osobnom a rodinnom živote a na zdraví. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, vzťahov v rodine a tiež v podnikaní došlo už v súvislosti s predchádzajúcimi trestnými stíhaniami, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že každé začaté trestné stíhanie ovplyvňuje život človeka o negatívnu skúsenosť, a pokiaľ je takýchto životných skúseností viac neznamená to, že človek sa už nimi nebude zaoberať a nebudú na neho pôsobiť, práve naopak takáto negatívna, opakujúca sa životná skúsenosť stále viac a viac každého jedinca ubíja a ovplyvňuje jeho život vo všetkých oblastiach. Žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal negatívne dopady trestného stíhania na jeho život, pre ktoré primeraným a spravodlivým zadostučinením nie je postačujúce len konštatovanie nezákonnosti trestného stíhania. Odvolanie žalovanej z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

30. Žalobca v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie videl v tom, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dopad nezákonného trestného stíhania na súkromný a podnikateľský život žalobcu, v dôsledku čoho priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v rozsahu 5.000,- eur s prísl. je neprimeraná a nízka v porovnaní s inými rozhodnutiami súdov. Poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veciach pod sp. zn. 6Co 392/2007 a sp. zn. 5Co 27/2020, v ktorých konaniach bola poškodeným za uverejnený nepravdivý článok priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 33.193,92 eur a 16. 596,95 eur, čo sú podstatne vyššie sumy, ako bola jemu priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie, ktoré trvalo takmer 3 roky a bolo široko medializované. Odvolací súd sa nestotožnil ani s dôvodmi odvolania žalobcu, nakoľko súd prvej inštancie dôsledne zisťoval následky nezákonného trestného stíhania na život žalobcu a zohľadnil všetky podstatné skutočnosti rozhodujúce pre určenie primeranej a spravodlivej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca si musí uvedomiť, že každý prípad odškodnenia náhrady nemajetkovej ujmy je jedinečný a nedá sa mechanicky porovnávať s iným prípadom. Určenie výšky nemajetkovej ujmy je vždy závislé (popri zákonných predpokladoch na jej priznanie a ustálenej súdnej praxe) od výsledku posúdenia individuálnych a jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci a je na úvahe súdu, ktorý vec prejednáva a rozhoduje, v akej výške prizná nemajetkovú ujmu v konkrétnej veci. Rozhodnutie súdu musí byť vždy náležite odôvodnené a nesmie vykazovať znaky svojvoľnosti. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci posúdil skutkové okolnosti ktoré mali negatívny dopad na život žalobcu, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a to s poukazom na súdnu prax a tiež na ďalšie súdne rozhodnutia týkajúce sa žalobcu v obdobných právnych veciach. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že suma 5.000,- eur, ako náhrada nemajetkovej ujmy, je v prejednávanej veci postačujúca a primeraná na odškodnenie nezákonného trestného stíhania žalobcu a jeho následkov na život žalobcu, nevybočuje z rozsahu všeobecného spravodlivého uváženia. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že na život žalobcu v rozhodnom období mali podstatne väčší vplyv, ako nezákonné trestné stíhanie ktoré je predmetom tohto konania, ďalšie skutočnosti, ako napr. jeho právoplatné odsúdenie či väzba, ktoré predchádzali tomuto trestnému stíhaniu, za ktoré sa odškodnenia domáha v iných súdnych konaniach.

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keď odvolací súd nezistil naplnenie odvolacích dôvodov zo strany žalobcu ani zo strany žalovanej a súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že účastníkom nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože obe strany mali v konaní čiastočný úspech, a to v rozsahu podaného odvolania druhou stranou.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
  - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
  - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
  - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
  - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
  - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).